SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 246. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 28, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 28-го ГРУДНЯ 1993. Ч. 246. РІК С.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ЗУСТРІВСЯ З ГОЛОВАМИ ПАРТІЙ

Київ (УНІАР). — Під час зустрічі 21-го грудня Президента України Леоніда Кравчука з керівниками політичних партій України обговорювалися питання проведення виборів.

Л. Кравчук підкреслив, що однією з найважливіших проблем у проведенні виборів буде проблема соціяльна. До внутрішніх проблем Президент зараховує політичний устрій держави. „Оскільки у нас відсутня конституція і система політичних партій, ми можемо потрапити у скрутне становище. Влада має бути розділена: Президент як глава держави, Кабінет Міністрів і прем'єр — виконавча влада та парлямент — законодавча". Важливими факторами, що впливатимуть на проведення виборів Л. Кравчук вважає зовнішні, внутрішні, питання статусу культури, українства і громадянства та релігії. До зовнішніх чинників, які впливатимуть на ситуацію під час виборів, Президент відніс російський. Він підкреслив, що цей фактор буде межею: той, хто наполягатиме на відновленні зв'язків з Росією, отримає підтримку в одному регіоні, хто захищатиме протилежну думку — в іншому. „Тут може виникнути небезпека розділення України. Цього слід уникнути. Це стосується адміністрації Президента, вона визначила свої уповноваження при проведенні виборів — слідкування за ходом виборів".

Керівники партій критикували закон про вибори. Провідник Трудового Конгресу України Анатолій Матвієнко висловив сумнів, що вибори відбудуться. Віталій Журавський, голова Християнсько-Демократичної Партії України, голова що виборчий закон стимулює зростання сепаратистських тенденцій, а ВР може стати ініціятором розпаду України. О. Мороз, провідник Соціялістичної Партії України заперечив прийнят тя конституції конституційними зборами, скритикував пропозицію обрання президента у Республіці Крим і проведення приватизації. Він висловив сподівання, що влада сприятиме наданню більших уповноважень регіонам. Степан Хмара, голова Української Консервативної Республіканської Партії, скритикував кадрову політику Президента і запропонував Л. Кравчукові скасувати цензуру, яка на думку С. Хмари, має місце в радіо і телевізії.

СОЦІЯЛІСТИ УКРАЇНИ ГОТУЮТЬСЯ ДО ВИБОРІВ

Київ (УНІАР). — Під гаслом „До соціялізму через народовладдя, добробут і безпеку" проходив тут 4-ий З'їзд Соціялістичної Партії України. Із доповіддю виступив керівник партії Олександер Мороз, який сказав, що соціялісти бачать майбутню Україну, як народнодемократичну республіку, незалежність якої можлива лише у найтісніших зв'язках з Росією.

У політичній платформі СПУ наголошено на тому, що є єдиний, на її думку, шлях запобігання національній катастрофі. Він полягає у здійсненні невідкладних заходів у стимулюванні виробництва, реформуванні економіки та захисту населення, а саме: розгортанні боротьби зі спекуляцією, корупцією та злодійством; націоналізації посередницьких структур, діяльність яких протирічить законові; запровадженні державної політики у сфері праці і заробітної плати, застосуванні системи фіксованих, обмежених і вільних цін залежно від участи держави у розподілі продукції та її ролі у забезпеченні виробництва.

У ділянці сільськогосподарської політики соціялісти виступають за здійснення права на землю членів колективних господарств, що бажають стати індивідуальними власниками, за рахунок резервних земель та земель запасу. У грошово-валютному регулюванні СПУ підтримує створення економічних та адміністративних умовин для негайного повернення валютних вкладів юридичних і фізичних осіб з-за кордону в Україну та за випуск і введення в обіг цінних паперів.

Нагально необхідністю соціялісти вважають запровадження контролі, обліку та регулювання державного виробництва, розподілу продуктів харчування та збереження трудових колективів. СПУ вимагатиме також оголошення піврічного мораторію на приватизацію, перевірку законности попередніх актів приватизації, а у випадку визнання їх незаконними, порушення кримінальних справ з негайним поверненням майна законним власникам.

Соціялісти визнали недостатньою боєготовість і боєздатність Збройних Сил України та соціяльне забезпечення військовосужбовців.

Відновлено засідання ВР

Київ (УНІАР). — У вівторок, 21-го грудня, відновили працю пленарні засідання Верховної Ради України.

Група депутатів, зокрема Іван Заєць, Анатолій Ткачук, Степан Волковецький, виступили з пропозицією включити до порядку денного питання про внесення поправок у закон про вибори народних депутатів, щоб при повторному голосуванні депутат обирався не абсолютною, а простою більшістю голосів. В іншому разі на думку Анатолія Ткачука вибори приблизно у 100 виборчих округах можуть не відбутися.

Серед інших пропозицій були: негайний вхід України до економічного союзу, на якій наполягала депутат Світлана Остроущенко та ухвалення закону про структуру місцевої влади, яку висунув голова Івано-Франківської Обласної Ради Степан Воловецький.

Голова ВР Іван Плющ зауважив, що питання щодо форми державного устрою і державного управління України можна винести на референдум, який можна провести 27-го березня 1994 року, паралельно з виборами.

На засіданні сесії ВР ухвалено два рамові документи: державна програма демонополізації економіки і розвитку конкуренції, у рамках якої буде обраний склад антимонопольного комітету, та концепція соціяльного забезпечення населення України.

Турбуються цензурою засобів масової інформації

Київ (УНІАР). — Керівники незалежних засобів масової інформації, голова Народного Руху України В'ячеслав Чорновіл, голова Профспілки Журналістів „Незалежність" Катерина Зеленська та головний редактор програм для молоді та юнацтва державної телерадіомовної компанії „Україна" Віктор Павлюк дали пресову конференцію у вівторок, 21-го грудня, на якій обговорили державну політику наступу на свободу слова в Україні та тиску на пресу і журналістів.

В. Павлюк розповів про розгром студії „Гарт", яка була останньою студією, що ще немагалася уникати цензурування.

Голова Руху В. Чорновіл розповів про запровадження напередодні виборів строгої цензури у державних засобах масової інформації. На його думку, це робиться для того, щоб максимально зменшити можливості демократичних сил у виборах.

На думку головного редактора газети „Незалежність" Володимира Кулеби, телерадіомовна компанія є президентською структурою і Президент за допомогою придушення преси і взагалі свободи слова у державі хоче виграти вибори.

К. Зеленська та редактор газети „Республіка" Ірина Погорєлова розповіли про наслідки конференції „Журналісти за демократичні вибори", про заснування Фонду захисту свободи слова та службової інформаційної мережі „Згода".

МАЛАНЧИН ВЕЧІР В ЙОНКЕРСІ

Йонкерс, Н. Й. — Місцевий Дім СУМА влаштовує Маланчин вечір, який відбудеться у суботу, 15-го січня 1994 року. О год. 7:30 — вечеря, о 9-ій — забава. Гратиме оркестра з Торонто „Одночасність". Вступ — 25 дол., студенти — 15 дол., що включає оплату за вечерю, забаву і шампанське. У справі замовлень слід телефонувати на число (914) 969-4200.

ПЙОНҐЯНҐ МАЄ АТОМОВУ БОМБУ

Вашінгтон. — Як інформує агентство Ассошіейтед Пресс „Сі-Ай-Ей має нові підстави стверджувати, що Північна Корея вже володіє однією чи двома атомовими бомбами. Таємне донесення на цю тему декілька тижнів тому було подане президентові Биллові Клінтонові і членам Ради крайової безпеки.

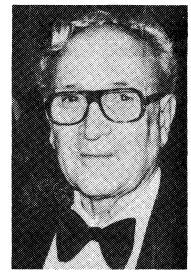
З висновками спецслужб ознайомилися також тодішній секретар департаменту оборони Лес Еспин, голова сенатської комісії в питаннях озброєнь Сем Нанн і деякі працівники Білого Дому. Нові дані розвідки викликали невдоволення з боку деяких державних чинників. Річ у тім, що на документ такої ваги Білий Дім має якось зареагувати, тим часом відомо, що президент Б. Клінтон твердо обіцяв „не допустити створення ядерної зброї у Північній Кореї".

Спостерігачі годяться в тім, що корейські атомові бомби стануть загрозою для миру в цьому регіоні. Передусім можна передбачити, що сусідня Японія з метою запевнення національної безпеки також візьметься за здійснення власної ядерної програми. У зв'язку з цим деякі журналісти висловлюють побоювання, що Адміністрація З'єднаних Стейтів навмисне применшуватиме значення того секретного донесення. Власне, саме в цьому сенсі прозвучала заява відповідального чиновника Пентагону: „В даних розвідки нічого нового нема, в них лише плюсуються можливості виробництва плютонію в Північній Кореї. Тепер його кількість становить 12 кілограмів, а раніше Сі-Ай-Ей вважало, що Пйонгянг виготовив не більше трьох-чотирьох кілограмів".

Представник Адміністрації запевнив, що Білий Дім продовжуватиме дипломатичними способами домагатися припинення корейцями виробництва плютонію і якщо останнє донесення Сі-Ай-Ей підтвердиться, то будуть застосовані необхідні заходи, щоб змусити Північну Корею демонтувати ядерну зрбою.

Декілька днів тому почалися нові американсько-північнокорейські переговори, метою яких є одержання дозволу для інспекторів МАҐАТЕ оглянути ядерні об'єкти Північної Кореї і встановити там контролюючу апаратуру.

Помер мгр А. Гуглевич

Св. п. Р. Гуглевич

Ню Йорк. — Тут у ранніх годинах 26-го грудня 1993 року помер відомий громадський діяч, адвокат Роман Гуглевич.

Будучи протягом 20-ти років головою Об'єднанного Комітету Українсько-Американських Організацій міста Ню Йорку, покійний вважався неофіційним „війтом" української громади Ню Йорку. Був головою дирекції кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку, головою Комітету будови церкви св. Юра в Ню Йорку та членом багатьох організацій у Ню Йорку та в Америці. Останньо був головою Метрополітального Комітету 1000-ліття Християнства в Україні.

Панахиди — у вівторок, 28-го грудня, та в середу, 29-го грудня, о год. 7-ій вечора у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

Похорон — у четвер, 30-го грудня, о год. 9:30 з церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтар св. Духа у Гемптон бургу, Н. Й.

Українці візьмуть участь у новорічному фестивалі

Успіх започаткованого попереднього року звичаю в Морріставні, Н.Дж., зустрічати Новий рік мистецьким фестивалем під назвою „Перша ніч" перейшов всі сподівання організаторів. Багатотисячна публіка прийняла його з таким ентузіязмом, що цього року цей особливий вияв вже став традицією із ще багатшою та більш кольоритною програмою.

Мистецьке меню пребагате — кожний найде в ньому те, що любить: клясичну музику, оркестри камерну, хорову, театральні дійства поважного та легкого жанру, виступи етнічних співочих та танцювальних ансамблів, чародійства ілюзіоністів та багато дечого іншого. Для сеньйорів та тих, які не зможуть багато ходити, заангажовано спеціяльні фіякри. Всі ці дійства відбуватимуться в центрі міста, довкруги парку „Грін", в промірі однієї милі, а саме в сімох костьолах, церковних та шкільних залях, в готелевих та банкових фоє і прямо на вулиці.

Українська участь в програмі „Першої ночі" буде зарспрезентована клясичною музикою: двома короткими концертами піяніста Олександра Слободяника в год. 9:30 і 10:15 в Пресбитеріянському костьолі та двома концертами камерного ансамблю „Нова" о год. 9:15 і 10:15 в костьолі Успення. До речі, виступ О. Слободяника попереднього року був так популярний, що притягнув 2,000 слухачів, а багато залишилося без квитків. Участь в „Нова" ансамблю цього року братимуть, крім піяністки Лариси Крупи, скрипаль Юрій Харенко та Ваграм Саражіян, один з найбільш видатних віольончелістів колишнього Совєтського Союзу.

„Перша ніч" почнеться загальним походом — маскарадою по Савт вул. до центру міста о год. 6-ій 31-го грудня, а завершиться феєрверком о год. 12-ій, щоб ще продовжувати святкування по численних ресторанах та з європейською атмосферою каварнях.

Квитки 10 дол. Діти даром. Додаткові інформації можна отримати, телефонуючи на число (201) 538-3882 або (201) 898-1998.

В Україні

КИЇВ. — У центрі підвищення кваліфікації кадрів Інституту державного управління і самоурядування при Кабінеті Міністрів України розпочав працю семінар представників Президента в районах. Темою обговорення стали питання, пов'язані з практикою соціяльно-економічного будівництва на місцях, політичною ситуацією, що заіснувала тепер в Україні та наступними виборами до Верховної Ради України.

КИЇВ. — На короткій пресовій конференції Міністерства Закордонних Справ України заступник міністра Борис Тарасюк зробив уточнення з приводу повідомлення про зняття з бойового чергування міжконтинентальних балістичних ракет СС-24. Мова йшла не про окремі види ракетних комплексів, а лише про ті, термін гарантій яких вигасає. На запитання чи торгує Україна звичайною зброєю, Б. Тарасюк відповів, що у цьому питанні Україна керується забороною на торгівлю з тими країнами, стосовно яких існують відповідні санкції Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй — це Лібія, Югославія, Південно-Африканська Республіка та Ірак.

КИЇВ. — У Палаці Культури „Україна" 21-го грудня відбувся творчий вечір викладачів, студентів та аспірантів Київського Інституту Культури, присвячений 25-річчю заснування цієї установи. У концерті взяли участь духова оркестра „Гармонія", Троїсті музики, ансамбль танцю „Золоті ворота", капеля бандуристів і фольклорний ансамбль „Кралиця".

КИЇВ. — У вівторок, 21-го грудня, у Київській консерваторії відбулася наукова конференція, присвячена 80-річчю закладу. Ректор цього вищого навчального закладу проф. Олег Тимошенко виголосив доповідь на тему: „Вища музична освіта в Україні". Про історію консерваторії розповіли професори Іван Ляшенко і Микола Гребньов.

КИЇВ. — Минулого тижня на офіційні відвідини до Москви від'їхала урядова делеґація України на чолі з виконуючим обов'язки прем'єр-міністра Юхимом Зв'ягільським. Будуть переговорювати з урядом Російської Федерації про перспективи торговельно-економічних відносин двох держав у наступному році та ще деякі інші справи.

КИЇВ. — Для проведення переговорів з урядом Російської Федерації з метою визначення цін на нафту і природний газ, а також тарифів за перевіз нафти, газу та аміяку (амоняку) Кабінет Міністрів України схвалив склад урядової делегації на чолі з головою Державного комітету нафти і газу Коваликом.

КИЇВ. — З метою отримання грошей для посилення соціяльного захисту населення, на доручення Кабінету Міністрів України Національний Банк провів валютний авкціон. Як повідомив відповідальний Національного Банку за зв'язки з громадськістю Дмитро Рікберг, початкова ціна долярa ЗСА становила 30,000 українських карбованців. Під час авкціону ціна доляра зупинилася на 32,000 карбованців. З добре поінформованих джерел повідомляють, що продано 900,000 дол. Усе купив Банк „Україна".

XXI КРАЙОВИЙ ПЛАСТОВИЙ З'ЇЗД ПЕРЕЙШОВ ПІД ЗНАКОМ ЗМІН

Союзівка. — Тут на цій оселі Українського Народного Союзу відбувся, як це вже стало традицією від 30 років, XXI Крайовий Пластовий з'їзд для перегляду діяльности останніх двох років і намічення плянів на майбутнє.

129 делегатів із 151 голосами з усіх усоідів ЗСА та 20 гостей зібралися для обговорення актуальних проблем пластової діяльности на терені ЗСА, зокрема в обличчі віднови Пласту в Україні, та зосередження енергії, уваги і фінансової помочі пластунів у діяспорі на розвиток його там, де він постав перед 80-ти роками.

Саме на цю тему і на конечність звернути більшу увагу на продовжування виховної праці серед українськоі пластової молоді тут в

(Закінчення на стор. 3)

Промовляє новообраний голова КПС пл. сен. Ю.Савицький.

У СВІТІ

ПРЕДСТАВНИК ЕВРОПЕЙСЬКОГО союзу на женевських переговорах щодо Боснії остеріг сербів, що Захід посилить економічну блькаду Югославії, якщо боснійські мусулмани не дістануть можливости для створення власної держави у визначених ними межах. Тим часом тристоронні переговори все ще не принесли вислідів. Представник мусулманської делеґації Гаріс Силайджіч повідомив, що боснійські серби і хорвати пропонують мусулманам землі, де мешкає сербське населення, а це означає, що протистояння, в тому числі збройне, буде продовжуватися. Та головною точкою незгоди є те, що серби не хочуть віддати мусулманам так званих коридорів, які зв'язували б центр республіки з морем.

АМЕРИКАНСЬКА КОРПОРАЦІЯ Дженерал Електрік стала власником головного пакту акцій італійської компанії Альто Нуово, яка виготовляє турбіни. Раніше ця компанія належала державному концернові ЕНІ. Програма приватизації державної частки економіки, проголошена теперішнім прем'єр-міністром Карльом Чампі, викликала багато незгод в італійському суспільстві. На думку економістів — прихильників вільного ринку, розпродаж державного майна дозволить оздоровити економіку країни. Їхні ж опоненти остерігаються, що передання великих державних концернів у приватні руки може привести до захоплення італійського ринку американськими і японськими компаніями.

ЦИМИ ДНЯМИ ПАРЛЯМЕНТ Південно-Африканської Республіки схвалив нову конституцію, згідно з якою чорні і білі дістануть рівні права, а говмленди, тобто незалежні адміністративні утворення на території країни, будуть скасовані. Очікується, що після перших вільних виборів призначених на 27-ме квітня 1994 року, більшість місць у парляменті належатиме Африканському національному конгресові, а його лідер Нелсон Мандела стане президентом ПАР. Проєкт конституції прийнятий 237 голосами проти 45. Голова Консервативної партії Фердинанд Гарценберг, який виступає за збереження апартеїду, заявив, що нова конституція „є страшною", бо після того, як вона набере чинности, в країні вибухне справжня громадянська війна.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРИ Великобританії та Ірляндії оприлюднили спільну заяву про те, що переговори урядів обох країн з керівниками Ірляндської революційної армії щодо майбутнього Північної Ірляндії можуть початися лише в тому випадку, коли ІРА цілком припинить терористичну діяльність. В інтерв'ю для газети „Дейлі Телеграф" англійський прем'єр Джан Мейджор сказав, що він відкинув вимогу ІРА звільнити з тюрми всіх терористів.

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ скарбу Ллойд Бентсен заявив на пресовій конференції у Вашінгтоні, що розвиток економіки в перші три місяці 1994 року обіцяє річний приріст до 5 відсотків. Л. Бенсен, між іншим, підкреслив втішне пожвавлення продажу авт. Прогнози незалежних економістів є менш оптимістичні, однак і вони стверджують, що в наступному році економічний приріст становитиме щонайменше 3 відсотки.

ГОЛОВА ОБ'ЄДНАНИХ військових штабів З'єднаних Стейтів генерал Джан Шалікашвілі, виступаючи у Вашінгтоні після африканської інспекційної поїздки, закликав Німеччину та Італію залишити свої збройні контингенти в Сомалії. Тим часом Бонн також заявив, що поверне додому 1,300 своїх вояків до 31-го березня 1994 року. Таке саме становище в цьому питанні займає й Італія. „Я дуже сподіваюся, що Німеччина та Італія переглянуть свої рішення і збережуть військову присутність у Сомалії. Проте навіть якщо цього не станеться, миротворча місія продовжиться. Командири формацій з Індії, Пакістану і Єгипту є в змозі виконувати визначені завдання. Я не помітив ніякого розчарування чи паніки в їхніх рядах", — сказав Д. Шалікашвілі.

ДЖЕКА РОССА, колишнього директора банку Палати Репрезентантів, засуджено до двох років тюремного ув'язнення після відомого фінансового скандалу, у висліді якого банк, проіснувавши понад сто років, був закритий. Скандал заторкнув десятки членів Палати — вони подавали до оплати чеки, знаючи, що на їхньому рахунку нема достатньої суми грошей. Дж. Расс, крім цього, ще й брав у банку гроші на власний бізнес.

ПОЛІТИЧНИЙ АЗИЛЬ у З'єднаних Стейтах дістала Аліна Фернандес Ревуельте, нешлюбна дочка кубинського комуністичного диктатора Фіделя Кастра. 40-річна А.Ф. Ревуельте є дисиденткою, вона віддавна не погоджується з політичними поглядами батька і з цієї причини довгий час перебувала під домашнім арештом. Нарешті її було дозволено виїхати до Еспанії, а звідти вона вернулася ближче до батьківщини, в ЗСА. На Кубі залишилася її донька.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Початок кінця проблеми ракет в Україні

Минулого тижня Москву відвідав не державний секретар Воррен Кристофер, а віцепрезидент Ал Ґор, колишній сенатор, який краще визнається у політичній географії і проблематиці Сходу Европи. Він довго розмовляв з президентом Росії Борісом Єльцином про ситуацію, що настала після виборів, які несподівано виявили чималу силу антидемократичного табору з висуненням на політичну арену Владіміра Жіріновського, людини, яка пропаґує одверто небезпечні для світового миру гасла імперіялізму і соціяльної реакції. Репрезентант американської державної верхівки не мав і не має нічого іншого сказати, як тільки повторити підтримку Єльцинові і його реформам по лінії демократизації та економічного звороту до вільного ринку, але однаково Єльцин як і Ґор свідомі, що здійснювати ту програму буде дуже важко з парляментом, в якому передову ролю гратиме бльок комуністів, реакційних неділимців.

Віцепрезидент Ґор відвідав ще Петербурґ і полетів до Берліну, де знайшов в особі канцлера Гелмута Коля державного мужа високої кляси, який має досвід своїх затяжних торгів з Міхаїлом Ґорбачовим, якому мусів заплатити мільйони долярів, виділених на будову будинків для відкликуваного зі Східньої Німеччини совєтського війська, фактично за отримання від СССР згоди на з'єднання двох частин поділеної Німеччини. Німеччина є найбільш зацікавлена у збереженні на Сході Европи стабільного миру і ніхто у світі не знає краще, як німецький лідер, що таке новий Адольф Гітлер у російському образі.

Несподівано прийшлося Ґорові полетіти до Будапешту на похорон мадярського прем'єра. І там він стрінувся з Президентом України Леонідом Кравчуком. Цей останній дав себе пізнати у двох останніх роках як поганий адміністратор, але першорядний репрезентант державної України. Не проголошено змісту їхньої розмови, але можна здогадатися, що вона стосувалася до зануди розчовпуваної проблеми ядерної зброї на терені України. У безпосередньому зв'язку з розмовою Ґора з Кравчуком стояла минулотижнева нарада у Києві представників ЗСА, Росії й України в особах віцепрем'єрів Росії й України та двох представників Державного департаменту із Талботом, головою відділу для „молодих" у післякомуністичних країн Східньої Европи.

У короткому комунікаті сказано, що на тій нараді прийшло до згоди, що Росія заплатить Україні за передану їй ще у минулому році тактичну ядерну зброю і що Америка надасть Україні технічну і фінансову допомогу, потрібну для розрядження частини існуючих стратегічних ракет. Як виглядає, проблема безпеки кордонів України та проблема фінансової допомоги Україні в її сучасній економічній скруті — це невесела ситуація.

Кожна затяжна справа, хоч яка вона важка і трудна, мусить скінчитися. Треба сподіватися, що та минулотижнева нарада у Києві започаткувала ліквідацію проблеми ядерної зброї в Україні. Поруч із кількакратними заявами у цій справі Кравчука і генерала Морозова, мудро заявив був голова Верховної Ради Плющ, що стаціоновані в Україні ядерні ракети — це для України не зброя, а маєток. Тільки дуже наївні українські люди могли гордитися, що Україна є атомовою державою і що ті ракети — це запорука безпеки України. Поминаючи, що треба грубо сумніватися, що в Росії може прийти до нової революції з перемогою авантюрників-неділимців та експансіоністів, на випадок такої катастрофи ядерна зброя в Україні (як і в Росії) не відіграла б ніякої ролі.

Дуже сумно, що впродовж останніх двох років найперше місце в зацікавленні широких верств українського суспільства займали проблеми престижевого характеру, а не сутнього, потрібного при будові держави. Чорноморська фльота і ядерна зброя — одне і друге відвертало увагу Верховної Ради, Президента і його Уряду від таких проблем як конституція, приватизація землі, промислу і торгівлі, організація апарату внутрішньої безпеки з особливою забезпекою державного майна. Замість зосередитися на тих і їм подібних справах — масу часу, енерґії, масу емоцій витрачено на оборону непотрібної Україні важкої військової морської фльоти, включно із заржавілими кораблями ще з епохи Петра І, і на боротьбу за атомові ракети, стаціоновані в Україні в добі СССР. Це гарно дбати за престиж держави, але той престиж не зискав через посідання військової морської фльоти та ядерних ракет, а страшенно потерпів в наслідок адміністраційного хаосу, відсутности апарату внутрішньої безпеки та екомічної кризи. Тому треба привітати факт такої наради в Києві, яка обіцяє ліквідацію тієї ядерної історії.

Микола Бараболяк

ДВІ ПРИПОВІДКИ І РЕАЛІТЕТИ ПОЛІТИКИ

Знаєте ці приповідки? Вони прості, а яка народна мудрість в них! І стосується теж політики. Перша приповідка: „Де два б'ються, третій користає". А друга: „Коли грозиш, уважай, щоб не подобало на кивання пальцем у чоботі".

Ілюстрація на тлі міжнародних подій до першої: вже більш як три роки кривавляться Азербайджан і Вірменія за Нагірний Карабах. Азербайджан — країна хоч вдвічі більша від Вірменії і населенням, і територією, а головно природними багатствами, програє. Вірмени окупували не тільки Нагірний Карабах, але в'їлися досить глибоко в територію азербайджанців. Азербайджан встановив був зразу свою повну незалежність від Росії. Не приступив до СНД, як Україна, поставив головою держави націоналіста. Та коли далі не везло у боротьбі з Вірменією і націоналістичний провід виявився заслабким, азербайджанці покликали на пост президента Гейдара Алієва. Хіба пам'ятаєте його з московського Олімпу. Він займав у Політбюрі чи не третє щодо вагомости місце. Але й Алієв не допоміг проти побідного походу вірменів.

В Азербайджані — багатства. Хто з нас не чував про славне Баку? Там копальня золота. Азербайджанці думали — розбагатіємо швидко. Стали переговорювати зі західніми компаніями про експлуатацію нових родовищ на дні Каспійського моря. Потоком поплививуть доляри — думали. А для Москви Баку — „страна родная"... І коли Алієв, той давній приятель Москви (нині він уже, мабуть, азербайджанський пат ріот), звернувсь до Кремля по допомогу проти Вірменії, бо, виходило, без того не встоятись, Москва зажадала: за витягнення вас із біди концесії: участь в експлуатації нових родовищ нафти на Каспійському морі, російські бази на кордоні з Іраном. Кажуть, що Алієв погодився. До СНД Азербайджан приєднався уже раніше.

Грузія, друга транскавказька держава, теж спочатку не була у СНД. Не допоміг і Шеварднадзе, теж колишній видатний член Політбюра, який також замінив націоналіста на пості президента Грузії, коли грузинські збройні сили не могли встоятись проти революції абхазців з центром у Сухумі. За абхазцями стояла російська армія. За приборкання апетитів абхазців Грузія приєдналася до СНД, приобіцяла бути „чем ною", і абхазько-грузинський конфлікт принишк. Третя транскавказька держава, Вірменія, історично була на боці Росії, бо їй ізольованій не встоятись проти мусулман Туреччини й Азербайджану. І так то: б'ються і билися азербайджанці з вірменами, грузини з абхазцями, а результат? Третій, збирач „русских земель", скористав. Нині кордони підходу до Росії з півдня через Туреччину й Іран забезпечені російськими вояками. І не був цей „третій", хоч старовинний ворог, запрошений?

Завваги до другої приповідки: відомо вже і нашій дитині, що Росія грабувала і плюндрувала Україну віками. В нашій пресі кілька авторів дали дуже детальний перелік шкод, які нанесла досі Україні Росія й один з них, С. Женецький оцінив їх на 1,074 трильйони долярів — ні більше, ні менше. (ЗСА задовжені щось на 4 трильйони). То подумайте, яка Україна багата! То ти, Росіє, доставляй Україні нафти скільки треба, і не муркай, бо біда тобі буде. До суду потягнемо! Україна має такі кредити у Москві, а недоумний Кравчук, не порадившись кого треба, підписав „масандрівську угоду", де відступив Росії українську половину Чорноморської фльоти за нафту, коли кредит

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Р. Рибак

СПЕЦІЇ КРІЗЬ ПРИЗМУ МИНУЛОГО

Коли у 1194 році король Шотляндії відвідував англійського монарха Ричарда І, то кожного дня під час його перебування одержував два фунти перцю і чотири фунти цинамону. І тут нічого дивного, бо спеції — ароматичні, смакові приправи рослин переважно тропічного походження — вживали тоді теж як подарунок на рівні з дорогоцінними каменями і прикрасами, передавали як спадок і були засобом платежу замість золота.

У середньовічні часи панівна кляса виявила особливий смак до сильних приправ страв, а чим вища була соціяльна позиція домашнього господарства, тим більше вживалося спецій. Їх не лише їли, але й пили, а подавали на срібних і золотих підносах... Історики старалися вияснити цей середньовічний апетит на спеції тим, що перець і сіль були головними засобами консервування м'яса на довший період. Виявляється однак, що спеції не були єдині, бо бідні люди вживали домашні рослини, щоб зіпсовану їжу зробити смачною.

Коли ж перевірити спеції, такі як перець, цинамон, гвоздики, мускатний горіх, імбир (джінджер), шафран і т. п., то виходить, що всі вони прийшли з Далекого Сходу, а Індія і Молуккські острови — це тільки географічне положення спецій, бо люди, які їх привозили, були „післанцями з казкового світу, де ріс перець в околиці Раю"... Тому і в уяві людей Заходу спеції були „зв'язком з Раєм", що ставав реальним місцем денебудь на Сході.

Довжезний шлях транспорту з Індії до Европи не лише оправдував надмірно високу ціну спецій, але й підносив їхню чарівність. І тому ясно, чому тоді перець, цинамон і мускатний горіх були символом становища і сили панівної кляси. Попри це спеції відкрили двері до східньої культури, якою тоді була араб ська цивілізація. Вона стала доступною для Европи завдяки хрестоносним походам у Святу Землю і тим, що араби були великими торгівцями. Арабська цифрова система уможливила бухгальтерію, на якій сперлися модерні форми капіталістичної організації, а їхнє знання астрономії і мореплавства стало поштовхом для відкриття нових земель на земній кулі... І це дало змогу европейським вищим клясам вдягатися у нові матеріяли, відновляти доми за новим стилем, а місцеву їжу підсилювати орієнтальною приправою... Це все остаточно довело до того, що Захід став економічно залежним від Сходу, як у нашому сторіччі від арабської нафти. І так як нафта є життєво важливою сировиною для одержання енерґії в індустріяльних країнах, так само у середні віки орієнтальні предмети розкоші були необхідними для підтриман ня високого рівня життя европейців.

Середньовічна зовнішня торгівля у своїй основі була властиво торгівлею спеціями. Вони бо відігравали ту саму ролю, що бавовна і чай в англійському бизнесі XIX сторіччя. Всі, що тоді торгували, збагачувалися і часто залишали собі на пам'ятники, як хоч би Венеція в Італії. Венеціянські купці з доходів торгівлі орієнтальними спеціями збудували незабутні мармурові палаци, де ще нині туристи оглядають шедеври мистецтва...

Час робить своє. Прийшло до того, що середній клясі відкрилися очі на те, що бачила довкруги і почала собі наслідувати аристократів, вдягаючись в екзотичні строї і, самозрозуміло, споживати гостро приправлені страви... З поступом „демократизації" одягу і смаку, історики вважають, що прийшов перелом, а саме „смерк середніх віків і світанок модерної доби".

У XV сторіччі прийшло до структурних змін економічної ситуації. Застаріла технологія сухопутнього транспорту при зростаючому попиті і щораз вищих митних оплат держав і державок довели до того, що ціна на перець з Індії до Венеції піднялася у тридцять разів! А щоб ціни зменшилися, зайшла необхідність шукати прямої мор ської дороги до Індії. І це вдалося, хоч можна б сказати, що Христофор Колюмб і Васко де Ґама стали героями обставин, яких записала історія людства. Пригадаймо, що еспанці розчарувалися, коли замість до Індії причалили до Америки, де не знайшли спецій, а... золото. І прийшлося їм свою первісну жадобу загарбання спецій змінити на погоню за дорогоцінними металами.

Після встановлення морського шляху до Індії і організації колоніяльної експлуатації з очевидним втри манням монополії ринку, головно голляндцями, споживання спецій зросло до хвилини насичення ринку. Коли ж це сталося, спеції втратили своє передове місце у зовнішній торгівлі. Їм прийшлося відспівати лебедину пісню, в якій останнім акордом був вплив французького куховарства з поміркованим вживанням спе цій. Це очевидно змінило смак їжі европейців.

Після вісімсот років соціяльно-економічної домінації спецій прийшов час на щось нове... На себе звернули увагу такі збуджувачі як кава, чай і шоколяда, а вслід за ними алькоголь і опіюм... Всі вони — це „предмети насолоди", за якими люди західнього світу шукали, щоб утекти від одноманітности життя і збільшити свою щоденну приємність.

І питаємось: Чи людина знайшла дійсну приємність? Відповідь: Не зовсім. Чому? .. Бо приємність не залишилася приємністю, а переродилася у часту і шкідливу погану звичку!

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Дарія Даревич

Виставка Х. Сай в Торонто

На стінах навколо нас розвішані картини молодої мисткині-українки з Америки Христини Сай, яка недавно завершила мистецьку освіту в американських мис тецьких школах. Христина Сай також вивчала скарби світового мистецтва в Оксфорді в Англії та у Фльоренції. У майстерні Петра Холодного молодшого в Америці запізналася з традиційним українським іконописом.

На перший погляд, увійшовши до ґалерії, маємо враження, що перед нами абстрактні — безпредметні картини, що співпадають з напрямком геометричного абстрактного американського мистецтва 70-их років, періоду післяабстрактного експресіоналізму, коли двовимірність образу та площинність фарби стали інтеґральною частиною композиції та творчих пошуків таких американських мистців як Френк Стелла, Барнет Нюман чи Кенет Ноленд. Але коли приглянутися уважніше, особливо до картин більшого формату, вражають форми та фактура, що перекликаються не тільки з іконами, але й з конструктивізмом і супрематизмом — течіями аванґардного мистецтва початку XX століття.

Стає ясним, чому в центрі, на стіні зліва, мисткиня повісила ікону Ісуса Христа, виконану традиційним способом. Цю картину можна вважати ключем до творчости Христини Сай, бо у своїх працях мисткиня поєднує не тільки елементи іконопису з модерним мистецтвом, але й старається відтворити метафізичну дійсність ікони й абстрактного мистецтва.

Як загально відомо, XX ст. почалося революцією в мистецтві — кубізмом. Кубізм зірвав з ренесансьою традицією ілюзорного мистецтва і вивів західнє мистецтво на новий шлях, де мистецький твір задумом та зображенням перестав бути обмежений до наслідування природи, себто баченого фізичного світу. Кубізм встановив, що мистецька дійсність може відрізнятися від зорової. Імітацію та наслідування природи заступлено „символами" чи „знаками", ціллю яких стало створення нової мистецької реальности.

У стадії синтетичного кубізму в 1912 році вперше зустрічаємо в картинах при нагідний, знайдений матеріял, наприклад, газетний папір, шнурок тощо. Замість традиційної фарби і пензля Пікассо і Брак вживають наліплені вирізки з газет, журналів та інший матеріял. В результаті маємо перші коляжі (з французького coller — ліпити). Наш земляк світової слави Архипенко застосовує прин ципи кубізму у своїй скульптурі — творячи одні з перших тривимірних композицій, вживаючи метал, скло, дзеркало, дерево тощо, як, наприклад, у Medrano I i II чи Carrosel Pierro, 1913. Типічно для кубізму взагалі, в Архипенка завжди мож на розпізнати предмет чи фігуру, що дали імпульс композиції.

Щойно Володимир Татлін (ще один наш земляк) зробив наступний крок у сторону зовсім абстрактного, безпредметного мистецтва. Татліна вважають батьком конструктивізму, напрямку в мистецтві, де мистець будує композицію, використовуючи форми, техніку та матеріяли індустріяльного віку для створення нових естетичних критеріїв, що віддзеркалюють технічні зацікавлення та досягнення XX століття. У своїх тривимірних композиціях, т. зв. кутових рельєфах з 1915 р. Татлін вживав залізо, дріт та шруби — безпредметна композиція яких була завішена в куті між стінами, як „ікона" сучасної індустріяльної епохи.

В той же час, коли Татлін творив конструктивізм, Малевич, родом з-під Києва, став творцем супрематизму — напрямку безпредметного мистецтва, базованому на геометричних формах та теософічних роздумах. Для Малевича квадрат став підставовим і найбільш завершеним елементом творчости. Він створив картини „Чорний квадрат на білому полі" (1915) та „Білий квадрат на білому" (1918). В деякі зі своїх квадратів Малевич вписав чотирираменний хрест. Своїми безпредметними картинами Малевич старався осягнути космічної єдности, створити нову реальність, мистецтвом заговорити до загалу людства.

Що старається осягнути своїми картинами Христина Сай? Молода мисткиня знаходить співзвучність у цих мною названих аванґардних напрямках XX століття, але рівночасно вона черпає з візантійсько-української іконописної традиції. Гляньмо, наприклад, на картину „Резурекція" (1993), де бачимо хрест вписаний у майже квадратовій формі.

(Закінчення на стор. 3)

Мирослав Семчишин

У БОРОТЬБІ З КУЛЬТУРНИМ КОЛОНІЯЛІЗМОМ В УКРАЇНІ

І

Знаменний своєю доволі багатою канвою різновидних подій, так національного як і державного значення, 1993 рік наближається до кінця. І вже сьогодні напрошується питання що і як далі з Україною? Бож рік, що минає позначився доволі тривожними фактами, передусім економічного, а теж політичного порядку і то такого формату, що здавалось би загрожує самостійності дворічного існування держави.

Зовсім природно, що українська проблематика в цілому не сходить із сторінок передових органів так української, як і світової преси, а найбільше загрозлива біда України — економіка стала темою спеціяльних досліджень різних конференцій, панелів тощо. І така конференція чи пак симпозіюм відбувся у жовтні на форумі університету Йорк в Канаді. А університет цей, заходами проф. Петра Потічного вже став доволі відомим, у кількох боминулих роках він був ареною поважних наукових конференцій, що розглядали питання українсько-польських і українсько-жидівських відносин. Цим разом основною темою йоркської конференції був „Огляд дворічної незалежности України", а підтемами були: економіка, політика, культура і військові справи. Учасниками панелю були видатні українські експерти з України, а теж зі ЗСА і Канади. Вони розглянули причини невдоволення в Україні і Україною і ствердили, що кризовий стан в Україні триває, а щоб його змінити треба радикальних реформ.

Між іншим відомий економіст І. Юхновський пригадав, що хоч СССР розвалився, але всі структури і державні інституції залишилися у Росії, а Україна стала наче б то відрубаною від свого пня галузкою і мусіла б на новім ґрунті самостійно далі рости і розвиватися; її завдання зуміти протиставитись російському імперіялізмові чи не в усіх ділянках. Але цього не сталося. За вийнятком військових справ, де пророблено добру роботу і є слідний поступ, всі інші ділянки державного життя не проявляють очікуваного поступу.

Для нашої теми особливо цікавою точкою цього симпозіюму був виступ визначного вченого, есеїста і публіциста, культуролога, міністра культури Івана Дзюби. В аналізі стану культурного життя сучасної України І. Дзюба узяв під розгляд питання т. зв. культурного колоніялізму, бо з таким саме тавром вийшла Україна на сцену з моментом своєї державної самостійности і наслідки цього тавра будуть куди довше існувати ніж політичний чи економічний колоніялізм. Його важко буде подолати в ментальності народу.

Досі існують сумніви чи Україна зможе конкурувати в культурно-інтелектуальній царині суспільства і пристосуватися до культурної реальности західнього світу. Щоб визволитися від колоніяльної ментальности, треба випрацювати новий концепт культурної ідеології і політики, себто концепт національної культури. Передумовою такої трансформації є необхідність визволитися від брехні, яку нам нав'язували, від фальшування нашої історії, яку нам спотворювали або замовчували і визначити в культурній сфері певні пріоритети. Тут йдеться не про театр, музей, бібліотеку, але про соціологічний процес, про цілий комплекс питань збереження, розмноження і сприйняття їх як національну вартість. Йдеться про духове відродження, про гуманізацію і розвиток демократичних інституцій, про духове переформування колишньої совєтської людини в нову. Тут треба демонополізувати культурні інституції, фільм, театр, творчі спілки та відкрити шлях до творчих акцій плюралістичного суспільства і його культурно-мистецьких надбань.

Ось таку особливого порядку і притому складну місію видвигнув І. Дзюба, вчинивши її оптимальною програмою у сучасній Україні: духово трансформувати українську людину в нового, духово збагаченого, ідейно озброєного, свідомого своїх обов'язків перед батьківщиною нового українського громадянина.

Проблему українського культурного переродження, зокрема в ділянці мововживання і привернення українській мові належних їй прав, що їх сотнями років історичні вороги України старалися не тільки заперечити, але прямо вбити (лінґвоцид) Дзюба (а втім і інші) вважає передумовою духового відродження і дав цьому вислів у своїх багатьох публічних виступах і писаннях. Ще у 70-их роках він посмів був розгорнуто і документально представити безприкладну драму народу, якому грозила духова смерть у своєму капітальному творі „Інтернаціоналізм чи русифікація". І в дусі тих своїх тез він концепує куди ширшу і важливішу програму перевиховання сучасного і майбутніх українських поколінь. І той відродженецький процес в Україні гейби почався. Почався він ще під кінець 1980 років, коли засновано Т-во української мови Т. Шевченка,а впарі з цим і Рух, що став справжнім дороговказом на початках державотворчого процесу.

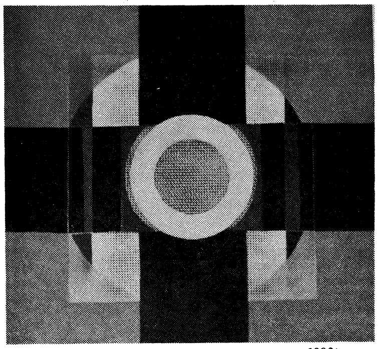
Але чи справді він розгорнувся і набув необхідної динаміки росту? Після проголошення державної самостійности у серпні 1991 року, ми покладали великі надії, що проголошена державність стане міцним поштовхом до загальноукраїнського національного і культурного підйому, що рідна українська занедбана, а то й погорджувана мова відзискає свій престиж серед широких мас народу, зокрема ж у школах, в установах публічного життя, в парляменті і всіх інших державних структурах, в армії тощо. Майже всі органи української преси домагались цього, а Т-во Української Мови ім. Т. Шевченка „Просвіта" стало у проводі того широкорозгалуженого руху за принципову поставу повсюду її вживання.

Правда, нелегко воно йшло, бож, здавалось би на рівному шляху, що простелився для всебічної функціональности української мови, появилися гострі колючки, а то й каміння і від двох минулих років ми стали свідками вже відкритої боротьби за її закріплення відповідним законом і за обов'язкове користування нею у всіх ділянках життя. А коли вже остаточно, з великими труднощами її прийнято, практика життя показала, що самого закону замало, коли немає психологічно умотивованого, патріотичного бажання, чи пак прагнення забезпечити його повноправність і необхідність. Практика життя показала що в деяких областях закон про мови не те що іґнорують, але й поборюють в ім'я глибокозакоріненого культу для російської мови колоніяльного періоду нашої трагічної історії. Виявилось, що самим так важко вистражданим законом про українську мову в Україні мови не відродиш і не закріпиш...

Продовження буде.

Виставка...

(Закінчення зі стор. 2)

Х. Сай, „Резурекція" (олія на металі, 1993)

Композиційно це нагадує Малевича, але в матеріялі та побудові картини маємо також вплив Татліна і таких українських конструктивістів як Василь Єрмилов. Хрест, як символ поганського божества чи християнства, чи, як зазначено у заголовку картини, це символ відродження — Воскресення. У праці Х. Сай — це рівночасно центральний елемент композиції. У картині „Христос" (1993) хрест поєднаний зі золотою авреолею на срібній решітці — тлі, що нагадує карбоване тло українських ікон часу барокко. Тільки це не карбовання, а механічна решітка, ужиткований матеріял, що його можна купити в крамницях. Коли приглянутися ближче, то в колах та авреолях, що заступають обличчя та голови, можна розпізнати комп'ютерні диски масового розповсюдження. В картині „Золота Мадонна з Дитиною" обидві постаті зведені до мінімальних геометричних форм: круга та чотирикутника. Крім геометризації, спрощення та нетрадиційного матеріялу не можна не відчути, що це вдала спроба створити сучасну ікону.

Зацікавлення іконописом та трансформацією традиційного зображення в сучасне можна помітити у ряді картин малого розміру, як, наприклад, „Ангел-хоронитель", „Хресна дорога", де до дошки прикріплено керамічну кахлю, розмальовану емалями високонасичених прекрасних барв. Тут помітне захоплення мисткині не тільки авангардним мистецтвом XX ст., але, можливо, й українським мистецтвом.

У мініятюрних картинках з такими назвами як „Вишневий сад", „Золоті ворота" також відчувається українська спадщина мисткині у назвах, можливо і в гарячих гармонійно поєднаних кольорах. Зате експресивність мазків пензля, зосередження на формальних елементах та безпредметність можна приписати не тільки мистецькій індивідуальності Христини Сай, але також абстрактно-експресіоністичним течіям американського малярства другої половини XX ст. У роботах малого формату проявляється вишукане відчуття кольору, своєрідне поєднання фіолетно-рожево-зелених і синіх нюансів переважаючої інтенсивної палітри мисткині.

Хочу ще звернути увагу на цілком безпредметні абстрактні картини, як наприклад, „Перо моєї тітки" чи „Блакитний вихор". Це коляжі, виконані на рентґенній плівці, приклеєній до дошки. Розмальовані ці праці площинно, емальними фарбами без познак пензля, неначе витинанки з кольорового паперу. Зіставлення форм та кольорів, їх співвідношення, площинність простору диктують композицію цих картин. На жаль, обмеження часу не дозволяє на більш детальну аналізу творчости мисткині.

Христина Сай, як бачимо з цієї її особистої виставки у Торонто, поставила перед собою нелегкі завдання — поєднати і трансформувати старі іконописні традиції своїх предків з досягненнями аванґардних українських мистців початку століття з сучасними напрямками американського мистецтва. Це неабияке завдання! Сам факт, що Христина Сай свідомо прямує до цієї синтези, говорить про серйозність її творчого спрямування. Шлях, який вона вибрала, не буде легким. Тому хочу побажати нашій молодій талановитій та працьовитій мисткині витривалости, багато творчої снаги й успіхів у мистецькому світі, особливо американському.

МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ ФОНДУ ГЕНЕРАЛЬНОГО КОНСУЛЯТУ в Ню Йорку

Щиро дякує нижче названим особам за грошеві пожертви на Фонд Генерального Консуляту України в Ню Йорку, подає поправку до списка жертводавців ч. 4, 3, 2.

Між жертводавцями в пам'ять бл. п. Романа Данилюка через технічний недогляд були пропущені

I. Володимир і Анна Рак, в пам'ять бл. п. Романа Данилюка $5,100.00
Д. і А. Горбачевські в пам'ять бл. п. Романа Данилюка 20.00

II. У списку ч. 4 було подано:
1. Андрій і Дозія Ластовецькі 1000.00
має бути: Богдан, Андрій і Дозія Ластовецькі 1000.00
2. Богдан і Надія Савчуки 375.00
має бути: Богдан і Надія Савчуки 500.00
3. Олександер Крумшин 100.00
має бути Александра Крумшин 100.00
4. Т. Мицик 50.00
має бути О. і Т. Мицики 50.00
5. Ростик і Дакіна Микитини 50.00
має бути: Ростик і Джина Микитини 50.00
6. О. і О. Пастернаки 25.00
має бути: Ю. і О. Пастернаки 25.00
7. З. Дигдало 20.00
має бути: В. і З. Дигдали 20.00

III. У списку ч. 3 було подано:
1. Мирослав і Надія Шліґелі, перенесено з конта Амбасади на конто Консуляту $1000.00
має бути Мирослав і Надія Шміґелі, перенесено з конта Амбасади на конто Консуляту $1000.00

IV. У списку ч. 2 було подано:
Марія і Юрій Штогрини жертвували 200.00
По сьогоднішній день Марія і Юрій Штогрини на Фонд Консуляту пожертвували разом $1,600.00

XXI Крайовий Пластовий з'їзд...

(Закінчення зі стор. 1)

ЗСА, як запоруки допомоги Україні у майбутньому, звернула особливу увагу пл. сен. Ольга Кузьмович у своїй ключевій доповіді, якою закінчила чотирирічну працю на пості голови Крайової Пластової Старшини.

Привіт від Головної Пластової Булави враз із інформаціями про стан Пласту в Україні виголосив її голова пл. сен. Орест Гаврилюк, який також повідомив присутніх, що в жовтні 1994 року відбудеться чергова конференція пластових організацій в Нюарку, в готелі Рамада Інн, в часі великого кінця тижня з приводу Дня Колюмба.

З'їздом проводила вміло Президія із головою її пл. сен. Романом Завадовичем з Чикаґо і заступниками ст. пл. Андрієм Переклітою з Бостону та ст . пл. Лесею Телеґою з Рочестеру. Секретарювали пл. сен. Олександра Юзенів і Таня Паш.

Додаткові звіти поодиноких діловодів, дискусія над діяльністю КПС в останніх двох роках і уділення абсолюторії уступаючим діловодам головою Крайової Пластової Ради пл. сен. Володимиром Раком, закінчили першу частину з'їзду.

В пополудневих годинах учасники з'їзду поділилися відповідно до зацікавлень на комісії, які радили до вечері та після її закінчення.

Святочна вечеря пройшла у дружньому пластовому дусі, без настрою бенкету та поважних промов. Програмою вміло провадила пл. сен. Дарія Якубович, а відкрив трапезу відповідною молитвою уступаючий після довгих років на цьому пості пластовий капелян для пластунів-католиків о. крилошанин пл. сен. Богдан Смик.

Учасників привітав член Екзекутиви Українського Народного Союзу головний касир Олександер Благітка теплими словами, вручивши при тому на виховні справи Пласту в ЗСА чек на 1,000 дол. Від Головної Управи СУМА вітала пластунів керівник дружинників Люба Микитин, а від УАКРади її референт молоді Микола Дацьківський.

Тому, що на бажання учасників змінено програму крайового з'їзду в цей спосіб, що вибір нового проводу на чергові два роки наступив ще в суботу у пополудневих годинах та його заприсяжено святочно, привітальне слово до присутніх в часі вечері мав новообраний голова КПСтаршини пл. сен. Юрій Савицький.

У мистецькій програмі вечері виступила із трьома пластовими піснями відома вже добре нюйоркській публіці співачка-сопрано Анна Бачинська зі Львова, а відтак велика група старшого пластунства вивела з гумором та запалом свою веселу точку, яку підготовили ст. пл. Ксеня Кизик і Мотря Кузич. Саме ця програма старшого пластунства надала безжурний та веселий настрій цілому вечорі, що нагадував учасникам-пластунам та їхнім гостям пластову ватру на літньому таборі, хоча не було можливости її запалити. Але вогонь її жеврів здається у почуттях усіх учасників. Ще довго в ніч провадилися розмови та наради на виховні теми, які відтак у неділю оформлено у конкретні завдання та резолюції і представлено пленумові з'їзду.

В імені пластунів прощає квітами О. Кузьмович ст. пл. Левко Голубець, ккпластунів

Уступаюча голова КПС пл. сен. Ольга Кузьмович складає звіт.

Неділю, 21-го листопада розпочато спільною Службою Божою в місцевій церкві св. Трійці, яку відслужили о. Еміль Шараневич і о. крилошанин Б. Смик. На закінчення о. Б. Смик виголосив своє прощальне слово до пластунів, яким він так довго приносив духовну опіку.

Схваленням резолюцій та дискусією над рішеннями поодиноких комісій закінчено з'їзд у пополудневих годинах неділі, 21-го листопада.

Новий провід Крайової Пластової Старшини обрано одноголосно в такому складі: пл. сен. Ю. Савицький — голова, пл. сен. Нестор Голинський і ст. пл. Христя Санторе — заступники, пл. сен. Оля Стасюк — генеральна секретарка, пл. сен. Марта Кузьмович — протоколярна секретарка, ст. пл. Ксеня Козак — крайова комендантка пластунок, пл. сен. Юрій Попель — крайовий комендант пластунів, діловод господарки — пл. сен. Олександер Пясецький, голова крайової таборової комісії — пл. сен. Борис Павлюк, діловод юнацького вишколу — пл. сен. Дарія Якубович, діловод новацького вишколу — ст. пл. Маркіян Гаврилюк, діловод тіловиховання — ст. пл. Андрій Ґной. Головою Крайової Пластової Ради обрано вдруге пл. сен. Володимира Рака.

Майже повна зміна складу пластового проводу в ЗСА та виїмково численна участь у з'їзді молодших поколінь пластових виховників дають запоруку оживлення діяльности в користь пластової молоді в ЗСА, а з тим і української спільноти в діяспорі.

Дві...

(Закінчення зі стор. 2)

України в Росії такий високий...

Те, що написав С. Женецький, правдиве і болюче. З думками Женецького перекликається теж стаття В. Жили у „Свободі". Цей автор більш обережний, висловлюється про ці розрахунки між Україною і Росією більш дипломатично. Закінчує статтю заввагою, що ми повинні старатися, щоб Росія ці рахунки оплатила, і висловлює віру, що „Росія таки рахунку не відкине, а оплатить".

В. Жила дивиться на плачення міждержавних розрахунків ідеально, коли допускає віру, чесність і якесь як не почуття справедливости, то хоч якогось Fair play у москаля. Все ж він не робить нікому докорів у стилі Женецького, який пише, що Л. Кравчук слухняно прийняв і смиренно погодився сплатити довг за нафту... хоч повинен був принаймні виявити спротив проти нахабної вимоги Єльцина платити за нафту.

Щоб Президентові Кравчукові винести претенсії щодо компенсації за шкоди, заподіяні Україні протягом віків, треба було б йому сказати Єльцинові менш-більш таке: „Ти, Борисе, людина непогана! Але твої попередники у Кремлі. Злочинці це, яких світ не видав!" І тоді вирецитувати йому все за порядком, як то барвисто з'ясував С. Женецький, а більш стримано В. Жила. Можливо це? На те треба було б, щоб спочатку був новий Нюрнберґ, де засуджено б російські тоталітарні державні системи, як це зроблено з німецькими, і накладено на Росію репарації, як це сталося після програної Першої світової війни з Німеччиною, а чого вже не було після упадку гітлерівської Німеччини. Можна нині Україні на міжнародному форумі та у спілкуванні з Росією виносити голосно такі претенсії й арґументи, коли „Рашя" далі мало що не є любимцем Америки, російська пропаґанда контролює публічну опінію світу і навіть гістерія Жиріновського має не дуже великий вплив на отверезіння світу щодо характеру і намірів Росії.

В цих умовах можна нам нарікати тільки pro domo sua, „виливати жалі", „кивати пальцем у чоботі" та ще коби не діравий. Але і за те соромно перед людьми, що плачемо, замість, закусивши зуби, розправлятися мужньо з дійсністю. Закинути вже раз політичну романтику. Боротися з дійсністю, приймаючи її такою, якою вона є: безсоромною і брутальною. Тверд́ий це горіх! Тож не дорікати Кравчукові, коли його кусає, як може!

Бенефіт на влаштування генерального консуляту України в Ню Йорку

Порт Вашінґтон. — Ремонт будинку генерального консуляту України в Ню Йорку вже майже закінчується. Внутрішнє влаштування вимагає професійної поради і досить великих коштів. 16-го жовтня ц. р. в гостинному домі Марка і Ярослави Сидораків зійшлися приятелі, щоб спільно внести і свою лепту на обладнання консуляту. Присутність генерального консула Віктора Крижанівського і його дружини Людмили піднесла дружню атмосферу. При відпруженні „барбекю" з напитками і винами, які спонзорували самі господарі Марко і Яра Сидораки, час проминув швидко і залишив по собі датки, які зложили присутні: по 250 дол.: Роман і Ірена Бадяк, Стефан і Володимира Ганкевич, Ярослав і Віра Криштальські, Юрій і Валентина Кузьмич, Орест і Зеновія Кунцьо, Мирон і Христина Мельник, Андрій і Лариса Пащук, Роман і Мирослава Савицький, Марко і Ярослава Сидорак; неприсутні: 150 дол.: Ірена Стецура, по 100 дол.: Микола і Ірена Андреадіс, Оксана Венґерчук. Разом 2,600 дол.

ВДК

З невимовним жалем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в суботу, 25-го грудня 1993 р., на 95-му році життя відійшов у вічність

наш найдорожчий

ТАТО, ДІДО, СТРИЙКО, ВУЙКО, ШВАҐЕР і СВАТ

бл. п. мґр прав

Іван Тершаковець

кол. адвокат в Комарні і Бережанах, хор. УГА - учасник Листопадового Зриву у Львові — комендант табору „ДП" в Мюнхені-Фраймані, співпрацівник Кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку, активний комбатантський і громадсько-суспільний діяч.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА - в середу, 29-го грудня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lytwyn and Lytwyn, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН — в четвер, 30-го грудня 1993 р., з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., де о год. 9:30 ранку буде відслужена ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА, а опісля тлінні останки будуть поховані на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд, Н. Дж.

Горем прибиті:

сини:
ВАСИЛЬ з дружиною МАРІЙКОЮ
ОСТАП з дружиною ІВІРОЮ

внуки:
АНДРЕЯ ТОМКО з мужем БРАЄНОМ
ОЛЕКСАНДРА ЗАВАДІВСЬКА з мужем МИХАЙЛОМ
ДОРА ТЕРШАКОВЕЦЬ
АНІСА ТЕРШАКОВЕЦЬ

братанниці/братанок:
СТЕФА БЕРЕЖНИЦЬКА з мужем ЮРІЄМ і родиною
АНДРІЙ ТЕРШАКОВЕЦЬ з дружиною ТЕТЯНОЮ і родиною
МАРІЙКА ТЕРШАКОВЕЦЬ-ГАВРИЛЯК з мужем РОМАНОМ

шваґрові:
ЗЕНЯ БАРАН з родиною
ЛІДІЯ ЯКИМІВ з родиною
ЯНІНА МІҐОЦЬКА з родиною

свахи:
ОЛЕКСАНДРА ФЕДОРУК
ЕМІЛІЯ ЛОПАТИНСЬКА

та родини:
БАРАНІВ, ГОЙДИШІВ, ЗАСЛАВЦІВ, ЛІЩИНСЬКИХ, ЧЕРНИКІВ, ЧОРНІВ та ТЕРШАКІВЦІВ

та ближча і дальша родина в Америці, Канаді та на Україні

Замість квітів на могилу просимо ласкаво складати пожертви на Український Музей в Ню Йорку та на українських комбатантів.

В безмежному болю та смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що 26-го грудня 1993 р. в ранніх годинах, несподівано відійшов у вічність

наш найдорожчий і невіджалуваний

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО і БРАТ

бл. п. адвокат

Роман Кипріян Гуглевич

проживши 86 років

ПАНАХИДИ будуть відслужені у вівторок, 28-го грудня та в середу, 29-го грудня 1993 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в четвер, 30-го грудня 1993 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку залишив:

дружину — ОЛЬГУ
сина — БОГДАНА
внучку — ХРИЗАННУ
братів — о. ОРЕСТА з родиною
ЯРОСЛАВА з родиною
сестер — МАРІЮ з родиною
ГАЛИНУ
та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді, Европі й Україні

Традиція пластових Орликіяд поширюється

На світлині: Загони юначок — учасниць 32-ої Орликіяди перед відкриттям.

Кергонксон, Н. Й. — Тут, на оселі Українського Народного Союзу, відбулася в днях 13-го і 14-го листопада 1993 року вже 32-га з черги Пластова Орликіяда — змаг пластового юнацтва, якого популярність ніколи не згасає, а навпаки — поширюється. Ця Орликіяда мала своєю провідною ідеєю популяризацію української пісні і прибрала клич „На крилах пісні", що дало можливість пластовому юнацтву вивчити багато нових пісень, підготовити відповідні експонати та сценки. В цьогорічній Орликіяді на Союзівці взяло участь 160 юнаків і юначок, не лише із ЗСА, але і Канади, конкретно з Торонто. Виступили до змагу загони з Ню Йорку, Нюарку, Пассейку, Філадельфії, Вашінґтону, Чикаґо, Дітройту, Клівленду і, як вже згадано, з Торонто. Учасники створили 14 загонів, комендантом змагу був пл. сен. Богдан Копистянський, а писарем ст. пл. Галя Кузишин.

32-гу Орликіяду розпочав молитвою о. крилошанин Євген Шараневич, а пластову молодь привітали та побажали успіхів у змагу курінний „орликівців" пл. сен. Микола Курчак, члени Контрольної Комісії УНС Василь Дідюк, Віліям Пастушок і головний радний Володимир Квас.

У програмі в суботу проведено змаг загонами із відповідями на запитання, поставлені окремим жюрі, а після обіду відбулися мистецькі виступи. Увечорі після спільної вечері проведено товариську вечірку.

В неділю усі учасники 32-ої Орликіяди взяли участь Службі Божій та Панахиді за тих членів Пласту, що відійшли на Вічну Ватру.

Першою точкою програми в неділю був змаг кандидатів на Гетьманича і Гетьманівну, який виграли пл. розв. Марко Федорович з Торонто і пл. розв. Надя Савицька з Ню Йорку.

Після обідової перекуски проголошено висліди усіх змагів Орликіяди і її першунів, як також святочно закрито цю 32-гу Орликіяду.

Висліди змагу:

Загальне точкування, юначки:
1-ше місце — 20-ий Кур. ім. М. Борецької, Нюарк.
2-ге місце — 50-ий Кур. ім. О. Лятуринської, Вашінґтон.
3-тє місце — 4-ий Кур. ім. О. Басараб, Філядельфія.

Загальне точкування, юнаки:
1-ше місце — 13-ий Кур. ім. Т. Чупринки, Дітройт.
2-ге місце — 3-ий Кур. ім. І. Мазепи, Н. Й.
3-тє місце — 17-ий Кур. ім. Байди Вишневецького, Клівленд.

Панель — запитання:
1-ше місце — 13-ий Кур. ім. Т. Чупринки, Дітройт.
2-ге місце — 50-ий Кур. ім. О. Лятуринської, Вашінґтон, і
2-ге місце — 20-ий Кур. ім. М. Борецької, Нюарк.
3-тє місце — 4-ий Кур. ім. О. Басараб, Філядельфія.

Мистецькі виступи:
1-ше місце — 13-ий Кур. ім. Т. Чупринки, Дітройт.
1-ше місце — 20-ий Кур. ім. М. Борецької, Нюарк.
2-ге місце — 3-ій Кур. ім. І. Мазепи, Н. Й.
2-ге місце — 11-ий Кур. ім. С. Левицького, Торонто.
3-тє місце — 50-ий Кур. ім. О. Лятуринської, Вашінґтон.
3-тє місце — 4-ий Кур. ім. О. Басараб, Філядельфія.
3-тє місце — 4-ий Кур. ім. Л. Українки, Н. Й.

Експонати — Пластова самодіяльність:
1-ше місце — 20-ий Кур. ім. М. Борецької, Нюарк.
2-ге місце — 28-ий Кур. ім. Княгині Ольги, Клівленд.
3-тє місце — 17-ий Кур. ім. Б. Вишневецького, Клівленд.

Гетьманич: пл. розв. Марко Федорович, Торонто, Канада.

1-ий заст. пл. скоб. Василь Літепло, Н. Й.
2-ий заст. пл. розв. Адам Плець, Клівленд.

Гетьманівна: пл. розв. Надя Савицька, Н. Й.

1-ша заст. пл. розв. Дора Гапій, Нюарк.
2-га заст. пл. розв. Дора Пастушок, Філядельфія.

Під час закриття Орликіяди попрощала юнацтво крайова комендантка юначок ст. пл. Х. Санторе. Закрив Орликіяду молитвою о. В. Грень, парох Кергонксону.

З радістю хочемо згадати, що в листопаді відбулася також перша Орликіяда у Львові, яку організувала член куреня УПС „орликівці" пл. сен. Марія Січинська, а перевела її в життя Гетьманівна 31-ої Орликіяди в ЗСА у 1993 році пл. вірл. Реня Кость з Клівленду, яка перебуває у Львові. У цій першій Орликіяді на українській землі брали участь пластуни із різних станиць західніх областей України, як також пластуни з Києва і Польщі — всіх разом понад 200 учасників. Тама Орликіяди у Львові була та сама, що і в ЗСА, а це „На крилах пісні".

Надіємося пізніше подати більше подробиць, які тепер ще не дійшли до нас.

Подала пл. сен. **Таня Паш** — „Орликівка"

Ювілейна наукова конференція „Українського Історика"

Заходом Академічного Комітету для відзначення 30-ліття „Українського Історика" (1963—1993), наукового журналу-офіціозу Українського Історичного Товариства, при співпраці Українського Історичного Товариства й Української Вільної Академії Наук у ЗСА відбулася 5-го грудня ц. р. в будинку УВАН у Ню Йорку ювілейна наукова конференція під спільним тематичним знаменником „'Український Історик' і проблеми української історіографії".

30 років у житті народу — це порівняно недовгий шлях історичної мандрівки поколінь, особливо в нашій химерній добі блискавичних змін у світовій політиці та раптових, іноді непередбачених закрутів у лябіринті історичного процесу. Але 30 років видавання наукового журналу в умовах еміґраційної „мізерії" й змагань за збереження себе й громади на поверхні життя фізично й духово, наперекір усім факторам нахабного асиміляційного процесу, — це таки значне досягнення, гідне відзначення. „Український Історик" був протягом того часу єдиним історичним журналом в діяспорі, який як антидот до промовчування й фальшування нашого історичного минулого ворожими чинниками був в аванґарді змагань за нашу історичну правду та рятував тим самим честь вільної української науки, як її речник в домені історіографії. Тому він здобув собі признання в діяспорі й Україні не лише в рядах наших і чужинецьких істориків та дослідників допоміжних дисциплін історії, але й ширших кіл наших освічених земляків. А членами Академічного Комітету і доповідачами на конференції стали представники нашої науки соборної України — з діяспори й рідних земель.

Основником і головним редактором журналу став колись молодий, а тепер видатний наш історик Любомир Винар, теперішній голова УІТ, який з горсткою таких самих як він ідеалістів розпочав нелегке діло й веде його уже 30 років через бурі й негоди еміґраційних буднів, змагаючися донедавна з рафінованою „науковою" політикою московсько-російсько-совєтських фальсифікаторів і жалюгідним невіглаством західніх „спеців" східньоевропейської історії.

Відродження української державности відкриває перед „Українським Істориком" ширші перспективи на рідних землях, що виявляється співпрацею наших вітчизняних колеґ-істориків на сторінках журналу, а також численні прохання наших любителів історії в Україні присилати їм журнал. Мало хто здає собі справу з того, скільки грошей, праці й змагань коштом особистих і родинних справ вимагало видавання протягом трьох десятиліть згаданого журналу. Оглядаючися на пройдений шлях, дивуєшся, як ініціятор з горсткою піонерів міг здобутися на таке заокеанське „чудо" в таких брутально реальних умовах розбурханого еміґраційно-житейського моря.

Програму започаткувало відкриття конференції, що його доконав голова Академічного Комітету (він же головний редактор „Українського Історика") Любомир Винар, який привітав авдиторію і в кількох словах відзначив ролю „Українського Історика" на тлі нашої доби. Слово-привіт виголосив президент УВАН Марко Антонович, згадавши шлях журналу в умовах наукового життя діяспори. Після того приступлено до відчитування привітів: з канцелярії Митрополита Стефана Сулика, від єпископату в Бавнд Бруку, від Владики Василя Лостена, амбасадора України Олега Білоруса, проф. О. Романова (НТШ, Львів), д-ра Дашкевича (Історично-Філософська Секція НТШ, Львів), д-ра Сохана (Іститут Української Археографії АН), Київського Університету, ректора В. Брюховецького (Могилянська Академія), проф. Каменецького (Асоціяція Українських Університетських Професорів), проф. М. Брайчевського (Київський Осередок УІТ), проф. Папа (Осередок УІТ, Клівленд), від 14 депутатів Верховної Ради України (Київ), д-ра Федоренка (Шкільна Рада УККА). Наш видатний громадсько-політичний діяч д-р Богдан Шебунчак вітав особисто конференцію від УНСоюзу й УАКРади, а інж. В. Процик — від ОДВУ. Між присутніми був почесний член НТШ д-р Я. Падох, який символічно репрезентував НТШ в Ню Йорку. Був також привіт від редакції „Старожитностей" у Львові.

Конференція складалася з двох сесій. В рамках першої сесії, керівниками якої були Марко Антонович і Олександер Домбровський, відбулися доповіді Ярослава Калакури (Київський університет) — „Внесок 'Українського Історика' у розвиток національної історіографічної школи", Любомира Винара (Кентський державний університет) — „'Український Історик' і завдання історичної науки на сучасному етапі", Тамари Булат (Інститут мистецтвознавства, фолкльористики та етнології АН України) — „Проблеми культури на сторінках 'Українського Історика' ". Після перерви слідувала друга сесія під керівництвом Тамари Булат і Василя Омельченка. Туди ввійшли доповіді Олександра Домбровського (УВАН, НТШ, УІТ) — „Археологія і рання історія України на сторінках 'Українського Історика' ", Тамари Мандебури (Київський університет) — „Висвітлення повоєнної історії Радянської України в журналі 'Український Історик' ", Олександра Вовка (Інститут археографії АН України) — „Висвітлення тематики ОУН і УПА в журналі 'Український Історик' ". Після доповідей відбулася дискусія, тенором якої був виступ наукового секретаря УВАН Ані Процик та відповіді доповідачів. Конференцію закрив Василь Омельченко, віцепрезидент УВАН. Під час конференції була відкрита виставка, присвячена 30-літтю „Українського Історика" та видавничій діяльності Українського Історичного Товариства. В організуванні конференції взяла участь екзекутивний секретар Академічного Комітету, генеральний секретар УВАН Тамара Булат, а організаторами виставки були наші трудолюбиві пані з Академії (Бібліотека імени В. Міяковського та Архів імени Д. Антоновича УВАН у ЗСА) Галина Єфремова та Оксана Міяковська-Радиш. Вони також допомагали кулінарною справою під час зустрічі з громадянством.

Ювілейна наукова конференція „Українського Історика" — це ще один доказ, що „... і неситий не виоре на дні моря поле, ...не скує душі живої ні слова живого" навіть в умовах асиміляційного закону на чужині, коли старші науковці відходять, а з молодших деякі вже думають більш „реальними" критеріями життя на нових місцях поселень. Але й тут радість обнялася зі смутком, бо співробітниками УІТ і „Українського Історика" стають спонтанно наші колеги з рідних земель, які з признанням оцінюють пророблену працю та бачать в „Українському Історикові" надійний престижевий завдаток до дальшої праці на благо української національно-державницької історіографії.

Олександер Домбровський

З життя громади в Бостоні

Немає кращого почуття, як почуття вдоволення з добре виконаного завдання, покладеного громадою. Так почувається в Бостоні Комітет для відзначення 1000-літнього ювілею Хрищення України. Вже пройшло чимало часу, одначе почуття ці живі й свіжі.

Настала нова пора й нові завдання — Україна стала незалежною державою. Відчувається велика всюди потреба, лунають заклики допомогти молодій державі.

Керівники комітету для відзначення великого ювілею Йосип Харина та мґр Орест Щудлюк, рекомендували передати залишки фонду на сьогоднішню пекучу потребу — купівлю будинку для української амбасади в Вашінґтоні й українського консуляту в Ню Йорку.

Задум їх комітет одобрив. Отож капітал із фонду розділили й вислали чеки: 700 дол. на амбасаду у Вашінґтоні, на руки амбасадора Олега Білоруса, і 663.04 дол. на український консулят в Ню Йорку, на руки Дем'яна Кордуби.

Тут слід додати, що було вислано 1000 дол. (два рази по 500 дол.) до Крайового комітету на видання пропам'ятної книги про відзначення 1000 ліття християнства в Україні.

Цим рішенням комітету касир його Сергій Кайко закрив конто бостонського ювілейного комітету в кредитовій кооперативі.

Управа та співголови комітету для відзначення 1000-літнього ювілею в Бостоні, Й. Харина й мґр О. Щудлюк висловлюють щиру подяку місцевим парафіям, організаціям та бостонській громаді за всебічну допомогу в час відзначення й за пожертви на ту ціль.

Марія Кайко